

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2009.
ГОДИНА XX, БРОЈ 3303

ЗАШТО ЗАПАДУ СМЕТА ПОВРАТАК ПОБЕДНИКА У СРБИЈУ



СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Осам разлога зашто Запад не жели Шешеља на политичкој сцени Србије

*Због њега су мењали изборне законе;
Због њега су њониииавали изборе;
Због њега су крали гласове;
Због њега су блокирали медије;
Због њега су њравили зајворе;*

И скоро сваки пут на изборима, премашио би цифру од милион освојених гласова!

Др Војислав Шешељ, дисидент, заточеник савести, хашки сужањ, председник Српске радикалне странке, постао је мета америчких и британских спин доктора.

Конечно, само да подсетимо на (за почетак) осам главних разлога зашто је Запад одлучио да уклони Шешеља са политичке сцене Србије.

Српска радикална странка, са др Војиславом Шешељем као носиоцем листе, бележи следеће резултате на парламентарним изборима:

1. Године 1992. Српска радикална странка осваја 1 066 765 гласова или 73 мандата (и тиме долази на друго место, после СПС;)
2. Године 1993. Српска радикална странка осваја 595 467 гласова или 39 мандата (опет друго место).
3. Године 1997. странка осваја 82 мандата или 1 162 216 гласова.
4. На септембарским изборима 2000. године странка је освојила 322 333 гласа и тада је пала на треће место, са освојена 23 мандата.
5. Три године касније, 2003, Српска радикална странка осваја 1 008 074 гласа или 82 мандата.
6. Јануара 2007. године странка осваја 1 153 453 гласа или 81 мандат.
7. На последњим изборима, 11. маја 2008. године, странка је освојила 1 219 436 гласова или 78 мандата.

Да подсетимо:

8. Септембра 1997. године, на председничким изборима, др Шешељ победио је противкандидата Зорана Лилића у другом кругу, освојивши 1 733 859 гласова (или 49,1 одсто). (Извор: А. Филимонова, 'Специјална операција ликвидације српске радикалне странке', Нова српска политичка мисао)

Дакле, и поред тога што би медији били затворени за Српску радикалну странку против које се редовно води врло прљав пропагандни рат; поред чињенице да би редовно била сама против свих, изложена којекаквим квалификацијама које су долазиле из страних кухиња, Српска радикална странка опорављала би се врло брзо и на сваким следећим изборима освајала више од милион гласова.

Може ли се, на крају, поништити народ?!

„Водите га и не враћајте га више!”

Резултати које је остваривао српски националиста били су шамар мондијалистима и пресуда њему самом!

Године 2003. у Београду, од стране политичких противника, лидера ДОС-а написана је оптужница којом су мислили да склоне др Шешеља са српске политичке сцене...

Двадесетрећег фебруара 2003. године, вече уочи одласка у хашки казамат, председник Српске радикалне странке обраћа се, на опрощајном митингу у Београду, народу који је преплавио улице Београда...

„Браћо Срби и сестре Српкиње, грађани Београда, грађани Србије, грађани Велике Србије, сутра идем на нешто дужи службени пут. Идем да победим, јер увек у животу сам волео само да побеђујем. Тражим опроштај од српског народа што претходно нисам оборио са власти ову досманлијску багру, па да вас не остављам под тиранијом, под криминалном Ђинђићевом влашћу, под првим мафијашким режимом у историји човечанства.

Идем у Хаг да заступам више од десет хиљада добровољаца Српске радикалне странке. Идем да заступам све српске јунаке и борце за слободу, јер у овом рату све што је најча-



сније у српском народу, сви они који су се јуначки борили на свим фронтовима звали су се шешелјевци и Шешелјеви четници. Идем сада у Хаг да тамо виде и како изгледа четнички војвода.

Није ми Бог дао да погинем са српским јунацима на првим борбеним линијама, али идем тамо где сам најспремнији и најпоткованији за борбу.

Браћо и сестре, не дозволите да после мене иде иједан Србин.

Не дајте Радована Караџића, не дајте генерала Младића, не дајте пуковника Шљиванчанина, не дајте мајора Радића, не дајте ниједног Србина за које тек стижу оптужнице.

Ја позивам све српске јунаке, који су већ или ће се тек наћи на хашким листама, да се удруже и да не дају овим издајницима српског народа да их испоручују.

Довољно је да идем ја. Ако ја будем тамо, биће исто као да су тамо сви српски четници, сви српски јунаци”.

Др Шешелј је нагласио да иде да заступа јединствену српску државу, српску државотворну идеју. „Идем да пркосим, да кажем да српски народ никад неће одустати од ослобађања српског Дубровника, српске Далмације, српске Лике, српске Баније, српског Кордуна, српске Славоније, српске Барање, српске Босне, српске Херцеговине, српског Косова и српске Метохије.

Имали смо, ми Срби, кроз историју и много опаснијих непријатеља од Американаца и њихових савезника.

Издражали смо ми и турску окупацију и неколико немачких окупација, издржаћемо ми и ову америчку окупациону управу коју предводе Ђинђић и Коштуница, и ови окупатори ће морати ускоро да оду, а српски издајници ће пред суд сопственог народа.

Браћо и сестре, Србија је данас у невољи, у ритама, у сиромаштву, под мафијашким режимом. Србија данас пати више него икада у новијој историји.

Србију су преварили, обманули, изиграли, унаказили.

Србијом управља најгори олош, Зоран Ђинђић, Небојша Човић, Горан Свилановић и остали. Али олош не може дуго да влада Србијом. Олош ће морати на дно дубоке и мутне реке где му је место. Ђинђић побеже у Франкфурт, његов Багзи на Ђинђића налетео камионом. Па, мисли Зоран Ђинђић да може 12 година да интензивно послује са мафијом, да учествује у свим мафијашким делатностима, па сад по налогу Американаца тако једноставно да отпише мафију.

Е, не може! Зоран Ђинђић мора да подели судбину са својим мафијашима, са својим Сурчинцима, са својим Багзијем. Јер Зоран Ђинђић је исто што и Багзи. Каже онај несрећни Душан Ми-



хајловић, криминалац и лопужа: 'Багзи има криминални досије'. Па, има Багзи криминални досије, али Багзијев криминални досије није већи од криминалног досијеа Зорана Ђинђића, Небојше Човића и осталих.

А ко има најкомплетнији досије?

Ја имам најкомплетнији досије и тек сам део тог досијеа објавио”.

Поручио је Србији да у најскорије време мора да се усправи.

„Не могу више ничим да нам прете, ни санкцијама, ни блокадама, ни бомбардовањем.

Данас се у Србији много теже живи него под санкцијама и блокадом. Видели сте како изгледа америчка демократија, видели сте како изгледа досманлијска власт, ваљда сте сада прозрели оног млитавог и неспособног Коштуницу, кога народ изабра за председника и он растури савезну државу, он погази један устав, а сад јадикuje што се гази и други устав.

То није будућност Србије, будућност Србије нису ни ови издајници из којекаквих невладиних организација, издајничких медија, из свих прозападних политичких партија. Они су исти као оне проститутке из Другог светског рата, које су се по Београду вуцарале са немачким окупационим официрима.

И зато Србија такве не може да трпи, не може да поднесе, Србија ће се таквих у најскорије време отарасити.

Ја вас, браћо и сестре, позивам на слугу, на јединство, да збијете редове око Српске радикалне странке, која ће и даље предњачити у патриотизму, у јунаштву, у доследном залагању за српске националне интересе, за просперитетну економију и за социјалну правду”.

Др Шешелј је истакао да Српска радикална странка никада није била лидерска странка, нити странка једног човека.

„Јер, Српска радикална странка је на традицијама српског патриотизма саздана. Мисле они да мени суде у Хагу. Ја ћу судити и Американцима, и НАТО-у и Хашком трибуналу.

Тако је, браћо и сестре, пре 300 година, аустријски цар ухапсио грофа Ђорђа Бранковића, творца идеје и концепта Велике Србије. И мислите можда да је неко и помислио да ће аустријски цар хашпењем грофа Ђорђа Бранковића да угаси српску националну идеју и великосрпски концепт.

То је немогуће.

Идеологија српског национализма само је још један дограђени камен добила, несаломиву стену. Не може српску националну идеју нико да порази. Не може из наших послова да истера част, понос, достојанство, нема зиме, види данас цео свет голог Србина, данас су овде гладни Срби, несрећни Срби, ојађени Срби, али поносни и часни Срби који спасавају душу Србије.

Браћо и сестре, неће ми бити нима ло тешко у Хагу. Знам да имам подршку свих вас, знам да ћу тамо говорити оно што сви ви мислите. Знам да оно што ћу тамо радити неће бити узалудно. Знам да ће наша национална идеја тријумфовати, да неће успети да униште српску државотворност, да ћемо успоставити јединствену српску државу, све агресорске силе сломићемо, освојити слободу и демократију за сопствени народ и за све грађане Србије.

Позивам вас, браћо и сестре, у марш тријумфа и поноса, улицама Београда. **Живела Велика Србија!”**

Сачекуша за Шешеља

Док се Србија спрема на остварење досовских обећања, српска политичка сцена паковала је, уз помоћ британске обавештајне службе, Војиславу Шешељу дугогодишњу робују.

Придошла политичка елита је знала да им је једини прави и врло опасан противник, председник српске радикалне странке.

Познајући његову доследност и преданост, на првом месту, очувању територијалног интегритета, провођења српских националних интереса и борбе против организованог криминала, лидери ДОС-а су наишли на препреку коју је ваљало под хитно уклонити.

Ментори који су их годинама обучавали и финансирали за свргавање Милошевића, понудили су им решење: Шешеља у Хаг, а странку постепено преузимати у циљу стављања под пуну контролу.



Зашто Шешеља у Хаг? Очигледно је постало јасно да архитекте новог поретка никада неће моћи да постигну договор са председником Српске радикалне странке. Чини се да су схватили да је др Шешељ заиста спреман пре да умре него да се одрекне идеологије због које је толико пострадао.

Одрицање од идеологије српског национализма коју је лично жртвом профелисао, било би исто као и одрећи се толиких невино пострадалих Срба: 6 635 у Сарајеву, 3 287 у Сребреници, 648 у Приједору, 1 416 у Бања Луци, 450 000 етнички очишћених са територије Републике Српске Крајине током две акције „Бљесак” и „Олуја”

Такав компромис Војислав Шешељ никада не би направио. Идеолог српског национализма који живи да оствари правду за свој народ и да докаже удружени злочиначки подухват који се проводи над народом који се нашао на путу модерних освајача, више него икада пре, био је опредељен да иде до краја!

После петооктобарске револуције која је само довела нове владаре на грбачу осиромашеног народа, измореног и измученог ратовима, санкцијама, сталним присуством криминала, глади, болести... смрти, Српска радикална странка полако почиње да се опоравља од удара у којем су учествовале најразвијеније земље западних демократија.

Анализе су показивале да странка бележи озбиљан пораст рејтинга, што је и било потврђено 2003. године на парламентарним изборима, када је Српска радикална странка освојила 1 008 074 гласа или 82 мандата. То је било довољно да се коначно проведе у дело монструозни план и да се заувек заврши с феноменом „Шешељ”!

Лидери ДОС-а почињу вредно да раде на лажној оптужници...

Двехиљаде друге године почињу убрзане припреме на проналажењу сведока инсајдера који ће потврдити наводе оптужнице састављене у Београду!

Креће лов!

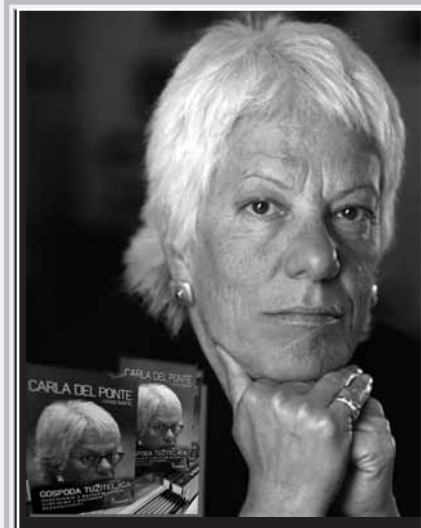
Озбиљна логистика овом послу била је британска обавештајна служба која добро обрађује све актере специјалне операције одвођења Шешеља у Хаг и преузимања странке! Припремају се сведочења, врши се притисак на инсајдере, прети се уценама, нуде се нови идентитети, новац... све је било дозвољено и све је било у игри!

С друге стране, мобилишу се актери унутар странке да кад дође време преузму управљање! Полако али сигурно радило се на припреми будућег конгреса који би требало да промовише „нове” радикале прихватљиве америчкој и британској администрацији! Наравно, у тој новој прерасподели др Шешељ би био почасни председник!

Али да се вратимо првом делу специјалне операције – одвођења председника Српске радикалне странке у Хаг. Овај пут ћемо, с намером, да се позивамо на изворе који долазе из редова „демократских” снага као несумњиве доказе да је све оно о чему су српски радикали годинама говорили НЕСУМЊИВО ТАЧНО!

Једно од сведочења које потврђује наводе је и књига некадашњег заменика начелника ресора РДБ „Сачекуша за Србију,” Зорана Мијатовића. Да подсетимо, ради се о човеку који је по одласку Јовице Станишића и доласку

Радета Марковића на чело службе напустио Ресор државне безбедности и посветио се новинарству. Формирањем нове републичке владе и постављањем Горана Петровића на место новог начелника РДБ-а (тада је министар унутрашњих послова био Душан



„Бинђић је имао само један захтев када је реч о Шешељу: Водите га и не враћајте га више!” (Карла дел Понте, La sacca, стр. 78)



Михајловић), Мијатовић се враћа у службу на место Петровићевог заменика, коме је својевремено био шеф и ментор (НИН, 15. фебруар 2001. године, „Фатална привлачност”).

Иначе љути противник Шешељевог политике, човек који је годинама водио судски поступак против првог човека српских радикала, у делу које се бави „феноменом Шешељ” пише:

„Из поверљивих извора чујем да се Клинтонов штаб бави проучавањем феномена Шешељ... Шешељ је несумњиво био феномен не само за Клинто-

нов штаб, већ касније и за суд за ратне злочине, који је требало да се формира и у који ће он добровољно отићи фебруара 2003. године. Шешелџем ће се интезивно бавити и челници ДОС-а у време кампање за републичке парламентарне изборе. Било је и оних који су након доласка на власт сматрали не само да Шешелџа треба изручити Хагу, него и забранити делатност СРС. Те чињенице се нису много ни тајиле у јавности, али је све тешко ишло, јер су против себе имали добро организовану странку и њеног лидера.

Посебну упорност у доказивању злочиначке активности Радикалне странке испољавао је министар Душан Михајловић сталним инсистирањем да оба ресора покушају да ишчепркају нешто о учешћу Шешелџевих радикала у ратним злочинима.”

То што су му искусни оперативци рекли да је случај „Жуте осе” давно процесуиран и готов, да је Репић, који је починио убиства, осуђен на десет и по година затвора у ком је на крају и умро, није апсолутно значило ништа! Михајловић је и даље инсистирао на новим сведоцима

Тадашњи први српски полицајац био је врло истрајан на томе да пронађе сведоке против Шешелџа. Чудио се да Мијатовић, који је важио за добро обавештеног човека, није знао ништа о наводним злочинима...

Коначно је и једног дана дошао с тројицом сведока, тражио камере, јавне исказе, спектакл!

Шешелџа је већ видео иза решетака!

Тројица бивших радикала, после 2000. пресвучени у ново партијско одело, замислите, Нове демократије, дошли су с невероватним причама. Упитани како могу да докажу наводе, где су им материјални докази, одговорили су да ће причом подржати један другог!



Какав министар, такви сведоци!

Углавном, за Мијатовића то је била завршена ствар; за Хаг и званични Београд не!

Шешелџа је требало послати у Хаг!

Мада је већина упућених у односе на српској политичкој сцени и око ње очекивала другачији развој догађаја између Шешелџа и Мијатовића, тек некадашњи први човек оперативца београдског Центра државне безбедности остао је доследан правилима старе службе:

„Без обзира на повремене неприципијелне притиске, чували смо Ресор да не постане гласноговорник владајућих странака и да не арбитрамо у вези с њиховим међусобним сукобима. Ипак, морам признати да сам мислио да иза свега стоји Шешелџ, који је после више година био потпуно одсечен од Ресора...”

Врло брзо сам се уверио да нисам био у праву...” (стр. 39-44, „Сачекуша за Србију”, аутора Зорана Б. Мијатовића)



„... Врло брзо смо увидели да Хашки трибунал води своју политику, да не жели са државним органима да има један нормалан партнерски однос. Видели смо које је интересовање Хашке канцеларије.

Убрзо смо увидели да се у Хашкој канцеларији појављују људи који долазе и нуде услуге.

Сазнајемо да се многи људи богате од тог момента. Многи људи су у то доба односили у Хашку канцеларију разне документе, ја не знам колико је то коштало, али знам да постоје подаци ко су ти људи. Ми нисмо знали да ли је то фотографија, видео касета или неки фоно запис, дакле нисмо знали шта је тачно било у питању, али смо знали шта се ради. Те године отвара се хрватско посланство и ми тада откривамо да у функцији Хашког трибунала постоје лица у том хрватском посланству која су на линији помоћи Хашком трибуналу.” (Изјава Зорана Мијатовића дата 12. априла 2007. године, која је оверена у Трећем општинском суду у Београду под I, ов. бр. 2858/2007).



Британски обавештајци у лову на инсајдере

Дакле, несумњиво је Србија постала полигон разних обавештајних структура које су преузимале ствари у своје руке, јер њихови носиоци пројеката са српске стране нису показали превелику успешност у „ликвидирању“ свега што се нашло на путу успостављања протектората над Србијом!

Управо је др Шешељ користио сваку прилику и говорио о томе да је ДОС пројекат Американаца и Британаца, али и не само њих; да је на делу раста-

кање и криминализација Србије; да су стране обавештајне структуре продрле дубоко у све поре друштва и државе... Мали је проценат људи веровао у истинитост Шешељевих речи... Зато нам је посебно задовољство да се позовемо на наводе (који више него потврђују оно о чему је говорио председник Српске радикалне странке) оних који су важили за „досовски обавештајни кадар...”

Пет година касније, пошто су хашки истражитељи покушали да изнуде лажни исказ од Зорана Мијатовића, користећи све опробане методе на искусном обавештајцу, некадашњи заме-

ник начелника Ресора и љути противник политике др Шешеља против кога је водио судски спор у Београду, 12. априла 2007. године, даје изјаву члановима тима који помаже одбрану др Шешеља којом удара шамар машинерији сломљеној на чистом српском пркосу.

„Од стране истражитеља било је питања како то да Српска радикална странка нема везе са тим злочинима”, и после три сата мучења ја сам се изнервирао и рекао њима: ’Слушајте, хоћете ви са мном да разговарате озбиљно или не.

Ја о Шешељу као политичару, најгоре мислим. То што ја о њему најгоре мислим, то је моја приватна ствар. И рекао сам, молим вас, ја не могу да говорим неистину, не можете ви од мене сада очекивати да ја лажем.

Са њима сам разговарао 2002. године, и рекао сам да ја о Шешељу не мислим добро, нисам никад био члан, нити симпатизер Српске радикалне странке, напротив, али из мене не можете да истерате лаж.”

Радило се о „Жутим осама” и покушајима од стране истражитеља да фризирају изјаву Мијатовића и да га наведу да повеже Шешеља са појединим злочинима; да докаже злочиначко удружење. Мијатовић је највише мука имао да истраје на прецизности записника:

„Враћали су ме више пута да кажем оно што сам претходно рекао под изговором да нису добро разумели, на шта сам ја одговарао: ’Ма немој, не разумеш, избриши ово’.

Значи, са њима сам више пута морао да исправљам записник, јер сам знао нешто што други људи не знају,

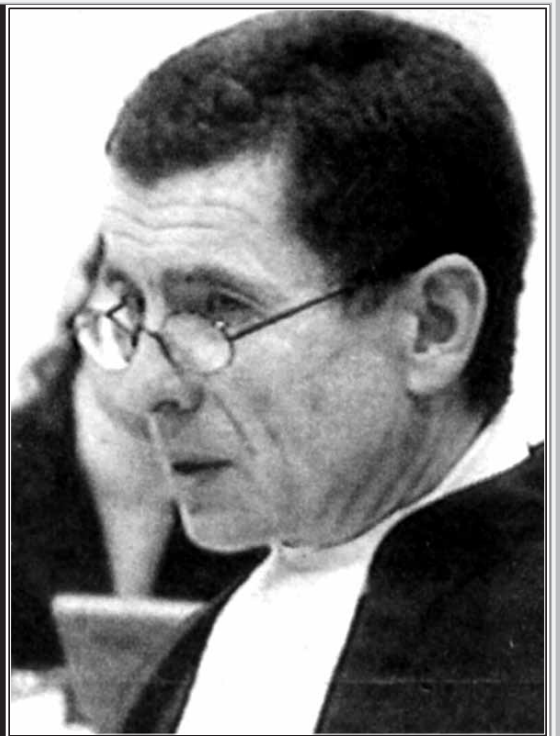
„Дефри Најс је био у мом стану 20. јула 2002. године у 10, 20 или касније. Да каже мени, не знам да ли ви знате која су ваша правила итд. Кажем, ја апсолутно добро знам, немате разлога... Има на силу, каже, да вас довучемо.

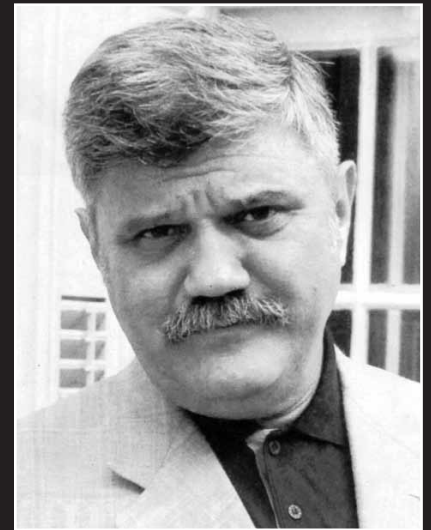
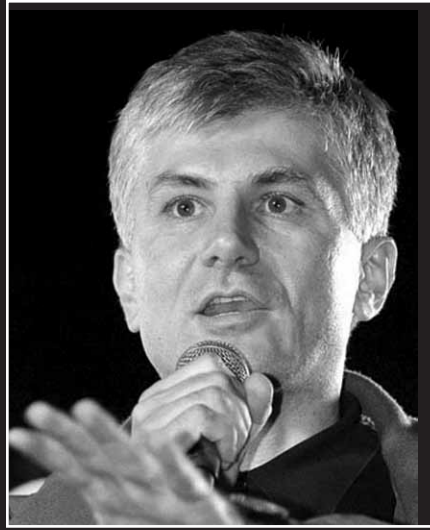
Кажем, шта си ти рекао?

Кажем преводиоцу, дај ти мени још једанпут нека он то понови. Онда сам благо рекао да је то прво невазпитано, то што он мени каже, да је то неуљудно, да ја, да ли ћу бити сведок или нећу бити сведок, то ћемо тек да одлучимо, кажем, господине Најс, када завршимо разговор. Не дозвољавам такав однос у рођеном стану. Ја добро знам шта је сведок, ја знам када се могу наћи у улози сведока, поготово када су у питању ратни злочини. Али, људски не могу да дозволим да ви мени претите, ја то не дозвољавам.

Ја сам прек човек. Оно што ви радите у Хагу је циркус. Милошевић може да ради, он је окривљен, може да ради шта хоће, али ви то што радите, господине Најс, је безобразлук.

Не можете ми се вадити на англосаксонски систем. Ви од Хашког трибунала правите кафаницу, судницу, лудницу.” (Изјава Зорана Мијатовића дата 12. априла 2007. године, која је оверена у Трећем општинском суду у Београду под I, ов. бр. 2858/2007).





знао сам да записник који се у Београду направи непрецизно, да ће ме позвати за годину или две дана, а онда ће ми то све стрпати у уста. Дакле, ја сам то радио због себе, не због Шешеља или неког другог, него због себе, на крају крајева, нећу нешто да ми неко гура у уста што ја нисам рекао.”

Како су сати и дани одмицали, српски обавештајац је схватао да недостаје само једна реч и да Хаг добије контекст, само је једна реч била довољна...

„Да сам везао Шешеља за убиства, налоге, подстрекавање под његовим утицајем, само једна реч је фалила, значи, једна реч да у овој мојој причи, коју сам ја овде написао, тако мало... Значи, једна реч, да слажем и да обезбедим и заштиту и новац итд.

Неко можда хоће, ја нећу! Избор земље за мене и породицу је био само ствар договора где ћу, шта ћу и како ћу.”

Оно што истражитељи нису могли да знају јесте да је превејани оперативац сав ток разговора снимио! За неке будуће кафкијанске процесе. За неке будуће наслове!

Исто тако је и Мијатовићу било јасно да му Хаг, то јест они који вековима креирају судбину ових простора а стоје иза Трибунала, нису и нити ће забравити „одбијање сарадње!”

У међувремену, Шешељ је већ шест година на робији, склоњен са политичке сцене на којој би свакодневно градио неприкосновену лидерску позицију хватајући „демократске” снаге у лажима, корупцији, организованом криминалу, личном богаћењу, везама с подземљем, што српским што светским!

Некадашњи врх српских радикала (читај: Николић и Вучић) постао је предметом државног пројекта нарученог из Вашингтона и Брисела, (п)одвојио се и сврстао на страну оних који су годинама предано тапкали у реду чека-

јући да пољубе руке америчким, британским, немачким амбасадорима и тиме покажу своју бескрајну оданост (личним интересима), пројекту: Колико Србија треба да буде мала да не би била велика!

Србија има алтернативу

Србија никад сиромашнија и осрамоћена... Отимају нам Косово и Метохију, следећа је Војводина и ко зна шта још.

Народ у најму и под јармом... Отимају нам векове трајања, убијају памћење, сакате успомене!

Не знају, јер и како могу, нису расли на просторима где је сваки дан ризик, где свака суза прераста у јецај; бол у пркос! Е, ту се ток историје преокреће, баш ту и тада када сви дигну руке од нас и испишу нас из књиге рођених...

Да, друкчија Србија је могућа уколико Србији пружиш још једну шансу: Уколико овај пут гласаш за себе!

Ми смо на примеру Земунa показали да смо најбољи. Показали смо то делима а не празним обећањима.

У политички живот Србије, др Војислав Шешељ увео је одредницу којом се руководимо и данас, да општина мо-

ра да буде искључиво сервис грађана. У раду смо се увек руководили интересима грађана и решавањем њихових свакодневних проблема. Заједно са грађанима доносили смо одлуке и одређивали приоритете како би услови живота у Земуну били што бољи.

Оно што је започео први радикалски председник општине, др Шешељ, наствили су сви остали председници из редова српских радикала.

Оформили смо три нова насеља, спасили смо Земун од још једне депоније. Грађани су по изузетно ниским ценама на Плавом Хоризонту, Бусијума и Грмовцу дошли до крова над главом.

Улагали смо у инфраструктуру, школство, здравство, културу, спорт.

Градски водовод је, захваљујући општини Земун, иако то није било у њеној надлежности, доведен по први пут до многих кућа. Пошто град није показао интересовање за решавање овог горућег проблема житеља Земунa, општина је пронашла средства да реши проблем водоснабдевања.

На почетку Јакова, који је некада припадао земунској општини, напра-





вљена је станица за дохлорисавање. На тај начин протерана је жутица из свих околних села. Изграђен је водоводни прстен око Сурчина, Јакова, Бољеваца, Прогара, Петровчића и Бечмена. Прстен је омогућио селима да се прикључе на градски водовод. Све је то би-

ла обавеза града Београда, никако општине Земун.

Грађена је такође канализациона мрежа.

Са многих улица асфалт је протерао благо, што такође није општинска, већ обавеза Скупштине града.

Општина Земун на челу са њеним тадашњим председником, др Војиславом Шешељем, омогућила је након 17 година поновно отварање земунског породилишта, значајног не само за Земун, већ и за град Београд и Срем. Изграђена је зграда реуматологије, реконструисан је Трансфузиолошки завод. Реновиране су многе амбуланте и домови здравља.

Набављена су возила хитне помоћи, савремени уређаји за дијагностику, опремљена је земунска болница и сви домови здравља.

Реновиране су све основне и средње школе и вртићи.

Велику материјалну помоћ добиле су цркве свих конфесија на територији општине.

Доласком радикала у општину Земун у многим кућама по први пут су звонили телефони.

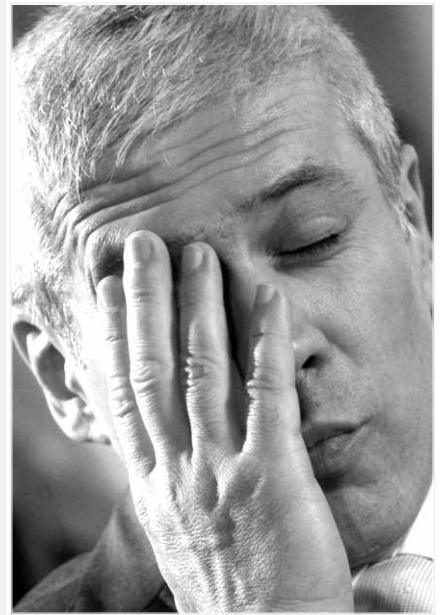
У заштићеном језгру Земуна реновирана је велика већина фасада, поплочан је Магистратски трг и Господска улица, па је тако у центру града оформљена нова пешачка зона. Уједно, изграђена је читава мрежа уличне расвете.

Хиљаде социјално најугроженијих грађана добило је од општине бесплатну новчану помоћ. Средства су добијана лицитацијама општинског ин-

вентара и поклона које је добијао тадашњи председник општине. Градска библиотека уселјена је у нов и комфоран простор.

Захваљујући Општини, Земун поново има своје позориште. Општина је покровитељ Међународног фестивала монодраме и пантомиме, као и манифестације Лето на гардошу.

Ово је само део широког спектра унапређења стандарда Земунаца, који ће бити проширен ако нам укажете поверење на наредним изборима. Показали смо, делима а не празним обећањима, да знамо како, да можемо и хоћемо.



вљеници официри, са некима су се договорили овде, неки су се додворавали, неки се плашили, нешто кажу, не знајући оно што сам ја рекао, данас-сутра ћете и ви да дођете на ред.” (Изјава Зорана Мијатовића дата 12. априла 2007. године, која је оверена у Трећем општинском суду у Београду под I, ов. бр. 2858/2007).

„Године 2002. британска обавештајна служба је управо, како бих вам рекао, логистика Хашког трибунала. Као логистика, људи, али врло опасна логистика. Енглеска служба типично је будуће инсајдере за Хаг, доводе их до Беча где се завршава посао, и на мене су бачили око.

Значи, у 2002. години преко енглеске обавештајне службе се, и преко тих наших сарадника, практично типично људи и на разне начине довлаче до Беча. Е, то су ти прави неки могући инсајдери.

Један део тих људи ће се контактирати овде, пре свега официра Војске Југославије, што је мене запрепастило, за неке ме није, знам какви су људи, одрађено је овде у Београду, а са официрима је углавном контакт био у Будимпешти.

Зашто, ја то не знам. Знамо ко је ишао, ишли су и поли-

- Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • Главни и одговорни уредник: Елена Божић Талијан • Заменик главног и одговорног уредника: Марина Томан • Помоћник главног и одговорног уредника: Момир Марковић
- Издање приредили: Марина Рагуш и Стева Драгишић • Техничко уређење и компјутерски прелом: Северин Поповић • Лектор: Лазар Мацура • Адреса редакције: Трг победе 3, 11080 Земун • Штампана: ДОО „Драгић”, Ђорђа Јоановића 20, 23000 Зрењанин.